

13 — REPIĆ

„Ali kad te lepo molim, šta god da si, hajde mi siđi s repa, ne mogu više da te vučem. Nisi težak, ali si tako taman i izgledaš prljavo, malo mi gadno, znaš.“

U stvari, nisam baš ni najsigurniji razume li išta od onoga što mu govorim, deluje nekako glendžavo i prilično mrtvo. Ako se ne varam, u šumi sam i onda bi ovo mogao biti list, sumnjam da bi mi se stablo tako zakačilo, ona su preteška, ali opet, može biti svašta. Od gore šuma izgleda mnogo drugačije, nekako lepše; prilično sam razočaran. Zamoliću ga još jednom pa otresti, nemam više ni snage ni živaca da se nosim s njim.

Ne bih baš sa sigurnošću mogao reći da sam oguglao, ali da me je iznenadilo kad mi je parče repa odneo sa sobom, nije, samo mi žao, mnogo. Dok stignem do vrha ništa od mene neće ostati. Tuga. Kako se o koje stablo očešem tako se deo mene pokida, ostane tamo negde i samo stoji; nije mi jasno. A da se pokupim ne uspevam.

Postoji li ovde makar jedan vrh do kojeg se ne moraš probijati kroz visoke motke i upleteno šiblje? Nekako sam ubeđen da sam ih viđao, ali to je bilo još onomad, dok nisam pao, sav opepeljen i tažak.

Od gore, sve je lepše. Kad siđeš ništa ne valja, mnogo je divlje, ne otvara se, sapliće te, ne pušta... Kad bih bar imao s kim normalno da porazgovaram, bilo bi mi lakše. Ovo šuškanje ne mogu da razumem. Samo da stignem do vrha, s vetrom ću se mnogo lakše objasniti.

Umorila su me razmišljanja. Konačno poljana, prazna i tiha, a i noć je već, ona služi da se spava.

„Mladi gospodine, svanulo je, probudite se?“

Sliči pesmi vetra, mnogo lepšoj. Ne, ja sanjao nikada nisam, ne znam ni san šta je, ni otkud mi ova reč na pamet pade. I zašto mi se reči obrću?

„Zora je, morate se samo malo podići, ne priliči vam da na tlu ležite.“

Kakav umilni zvuk, kakvo osvežavajuće lahorasto mešanje sa mnom; konačno neko moj! Povešću je sa sobom.

„Gospodična“, mora biti dama, tako prozirna, čista i zvonkog glasa ne može biti ništa drugo, „drago mi je vrlo sresti nekoga od soja moga.“

Namrštila se i zgusnula malo na moje reči.

„Izvinićete, ali bez uvrede, izmaglicu ne možete nazvati svojim sojem. Vi ste neka čudna magla, toliko prljava da ovde, jednostavno, ne pripadate; kao da ste sa druge planete.“

„Čekajte malo, gospodična, molio bih da ne vređate.“ I inače, kad se malo razljutim, potamnim, mogu misliti kakav sam sad. „Ne možete mene kriviti zbog taloga koji vučem na sebi. Ako ćemo pravo, to i nije prljavština već pepeo, a ako baš hoćete da znate i nisam magla. Ja...“

„Hah, ta molim vas, nemojte se šegačiti sa mnom, vrlo dobro znam šta ste i kakvi ste i moram vas zamoliti da odete iz moje poljane, ovo je jedno fino mesto a vi ga kvarite.“

Oduvek su me nervirale te napirlitane frajlice koje misle da su mnogo bolje od drugih. Viđao sam slične njoj, totalna ispraznost, ništa više. Njena poljana, njen lepi mir, uuu možeš misliti.

„Znaš šta mala, nemaš ti pojma šta je lepota. Si vid’la nekad sunce? Nisi. Si se nekad prepustila vetru da te nosi? Nisi. Prema tome, čuti i sedi na toj tvojoj visokouvaženoj poljanici, za bolje i nisi.“

Ne mogu reći da me bar malo nije sramota zbog ovakvog nastupa, ali stvarno živaca više nemam. Ovaj moj put predugo traje i jako sam umoran, inače sam mnogo fin.

* * *

Postoji li ime za onog koji se uvek pača gde mu nije mesto, a posle ne zna kako bi van? Postoji, budala i to sa velikim b.

Koji sam se, andrak, i nameštao nad tim vulkanom? Hoću ja tamo gde niko neće, hoću da sam prvi, eto mi sad. A lepo su mi govorili *ne idi, on nije dobar, bljuje tamno, hoće i da opeče*. Muka me već hvata.

Samo da stignem do vrha, da se bacim u vetar, da me ponese do mog blagog kišnog prijatelja. Kad me opere biću k'o nov; lak, lelujav i beo. I ponovo vrlo fin, života mi. Hoću! Samo da stignem.

I zašto iz mene nikad ne pada? Što baš ja, kad su to mogli biti oni? Prokletinje kišne.

Voda! Otkud sad voda? Neobično je tanka, kao da je gledam od gore. I brza. A da se ipak prevučem preko nje? Samo malo. Kad realno pogledam, nema tu mnogo prljavštine, odneće ona to već... negde. Voda je mnogo fina dama, mnogo finija od one izblajhane faćkalice na poljani. Razumeće.

„Moje poštovanje, gospoja.“ Smatraću ovaj tihi žubor otpozdravom. „Ako nije neki problem, ja bih malo prilegao na vas.“ E sad, da li me ne razume pa čuti, ili samo odobrava moje nakane? Ne bih znao, ali nisam primetio da se nešto buni, sve isto žubori. Kako je samo bistra i divlja, dođe mi svašta da poželim. Pa dobro, malo ću se samo protrljati o nju, neće ni osetiti.

Opa, opasna je ova dama, resko svežnjikava.

„Ups, gospoja, odnesoste mi repić! Nema veze, imam ih još, šta je jedan repić naspram ovakve dame. Molio bih vas da mi dozvolite da još jedan zamočim u vas, samo malko da ga probučkam.“

U stvari, uopšte nije loše što samo žubori. Bio bih jako razočaran da shvatim da je i ona još jedna sumanuta faćkalica.

„Znate, gospoja, baš prija ovo pro hladno strujanje, ali kad biste za samo mrvicu smirili te vaše kapljice. Mislim, slatko one golicaju, al' malo ste mi nekoliko repića izbuškali... razumete?“ Biće da ne razume.

Ili, ipak, da?! Pa da, poigrava se sa mnom, bestidnica. Volim ovakve, naizgled smerne, a kad čačneš nestašne. Zamutiću joj te njene valovčiće, videće ona šta je igra.

Evo ga! Ode još jedan! E izem ga, pa nisam zamislio baš sve repiće da pogubim. Možda bi bilo bolje da se ceo prevučem preko nje. Tako je, zgusnuću se. Idemo... mislim da ćemo ovo brzo rešiti.

* * *

Šta sam ono onomad rekao? Sa velikim b? Baš tako.

Nikad nisam bio udaljeniji od mog vrha nego sad. Nikad dalji od svog doma i velikog plavetnila. Odnela me je. Moja fina gospoja me je pokupila celog i odnela u... toplije krajeve.

Čudan je osećaj, kao da ja više nisam ja i kao da ne znam šta sam sad. Okovan zemljom, curim s njom neprekidno, samo što nikako negde da iscurim i smestim se. Nikako da stignu ti veliki topli dani pa da se odvojim od nje i vinem kući.

Ja sam samo najobičnije curenje.

Sa velikim b.